

ESPERANÇA CAMPS

**NAUFRAGI
A LA
NEU**

Mirau la dona que seu al compartiment de primera classe. Té el meu nom. Aquesta dona hauria de ser jo, però no n'estic segura de ser-ho. El tren ha sortit a les sis i quaranta del matí. He estat la primera passatgera a ocupar el meu seient. Passatgera o viatgera? Clienta. Plouen gotes grosses i ufanoses com les regastalles d'un hivern caparrut i vermell. És una situació idíl·lica que m'hauria volgut inventar. Començar un viatge és com desembolicar un regal. Que no s'acabi el viatge, que no s'acabi la pluja, que no es trenqui mai del tot el paper de cel·lofana. Vermell. Paper de cel·lofana vermell que va utilitzar la meua mare per embolicar la làmpada el dia que em va descobrir tot de granets rosats a l'esquena i em va dir que tenia la rosa. L'habitació tancada. El llum vermell afavoreix la florida. El cel cendrós afavoreix la fugida. Que no s'acabi la pluja, ni el regust de menta del xiclet. Que no s'acabi el que encara no ha començat. Plou i sóc la dona del capell d'ales baixes que revisa uns papers i viatja en el Compartiment C del cotxe 193 d'Edward Hopper, que sempre pintava la soledat. Espessa, viscosa, la soledat no cercada que es posa damunt les parpelles i corca l'esperit. Quantes portades de llibres s'han il·lustrat amb les atmosferes irrealis de Hopper? Sóc qui vull ser, i sé que estic fugint. És una fugida plàcida, aquesta. Sóc una imatge. Tenc l'oportunitat impagable de començar a crear un personatge. Jo sóc el personatge. Ara em podré escriure com voldré: tenc tota la carta de colors, tots els adjectius, tota la pissarra neta per bastir-me nova. Poques vegades la vida és tan obsequiosa amb les seues víctimes. Sota la pluja, el tren i jo i el llenç blanc i tota la generositat de l'atzar que em permetrà pintar-me com vull ser.

Traços gruixats i carnosos. Perfils prims i línies rectes. No em coneix ningú al lloc on arribaré. D'aquí a unes hores seré una altra persona. El viatge, tot el temps que he de passar a bord d'aquest tren, és la transició perfecta i m'agradarà que duri. Un lentíssim fos entre dos plans en moviment. Entre la nit i el dia. He posat en marxa l'ordinador portàtil quan el comboi ha començat a arrossegar-se amb vessa: un cuc feixuc que avança pels primers metres de les vies. Un camí traçat i inexorable, com les cartes marcades, que m'ha de dur lluny d'aquesta ciutat. Mai un mes i mig m'havia semblat l'eternitat que és ara. Dies nous, sense estrenar, un bloc infinit de papers verges a la meua disposició. Comença el ball de disfresses. Voldria romandre dins aquest tren i, al ritme dels espasmes de la màquina, creuar països i paisatges per a contemplar-los immòbil des d'aquesta finestra. Al compartiment no hi ha llums amb mampara de tela, ni tot és tan estàtic com al quadre del novaioquè que no em cansaria de contemplar en reproduccions de paper lluent als volums d'art del primer pis de la llibreria on treball des de fa uns mesos. Exemplars suats i manyuclats per curiosos que mai no els compraran, però que no poden evitar de toquejar-los. Llegir amb els capcirons dels dits. Fullejar. Fantasiejar que allò que palpés és teu, com quan t'emmiralles i et fas la il·lusió que la imatge que veus ets tu. Un tu teu, propi, innegable.

Plou i, tot i els meus desitjos d'arribar a l'infinit, sé que el viatge que ara començ té dates establertes i estacions termini. És vana l'entelèquia perquè tot això s'acabarà, com s'acabaven les voltes dels cavallets mecànics de la fira. El cotó de sucre i els cavallets, per aquest ordre. Jo no volia baixar mai de l'enginy, i la mare em comprava molts bitllets, però sempre arribava a l'últim, només em quedava un passatge per continuar girant a cavall d'aquells animals de pedra i em negava a donar-lo a l'encarregat. Hi havia aquella foto, per casa, i una pel·lícula en Súper 8, amb els colors molt artificials: el meu germà i jo cavalcant. Ell, amb pantalons curts

i jo, amb una faldeta que devia ser de quadres i un jersei potser vermell. Rossa, els cabells perfectament pentinats, agafats amb una cueta dalt de tot, que s'obria com una font, com una palmera. Els cavallets giraven, però el pare tenia molt bon pols i aconseguia captar la meua expressió festiva cada vegada que el saludava en passar davant ell. I quan només em quedava aquell darrer passaport a la xalada tancava el puny estret i la mare em mirava estricta, sense badar boca, fins que jo obria un a un els meus ditets que tornaven blaus de fer tanta força, i l'home, que sempre era molt alt i ros i parlava una llengua estrangera, s'endua la fitxa suada.

Escric a poc a poc, el relat em surt lent, just al ritme que marca aquest tren. La ciutat m'acomiaada incrèdula i humida. Sóc jo qui la deixa. Els últims carrers d'aquest laberint mal traçat encara llueixen les bombetes insolents de les festes que s'acaben. El torró fort mal digerit i la sidra barata que s'ha fet agra. Dels balcons més humils del raval pengen altrament els ninots que representen un Pare Noel que s'ha passat un mes intentant violar domicilis carregat amb un sac de regals ficticis. Des que la mare se'n va anar odii les festes de Nadal. Clap-clap-clap. Gotes grosses i malgarbades. És l'aigua del Jordà que batejarà la nova dona que ara neix. Feia sol el dia que la mare se'n va anar. No tenc cap fotografia ni cap pel·lícula d'aquell dia. M'agrada que ploqui el dia que jo partesc de la ciutat, el dia que sé que n'han de passar molts més, de tots els colors, de totes les textures, abans no hi torni. Ja quasi serà primavera quan un tren com aquest em dipositarà a la mateixa andana de la qual ara partesc, i on ningú no m'esperarà, i em costarà trobar un taxi que em deixi a la porta de casa, i allà no trobaré les claus perquè no sóc previsor i dormiran caragolades al fons de la bossa enorme juntament amb una col·lecció d'objectes tan feixucs com innecessaris. I al pis ja no hi haurà cap rastre de la Cristina que ara se'n va. Clap-clap-clap. Puc comptar les gotetes que xoquen contra el vidre: petits miralls convexos, deformitats pròpies de jocs infantils. Mons-

tres. Me'n vaig i ja pens en la tornada. Així s'accentua la sensació de fugida. I m'agrada. Si és cert que tota marxa és una fugida mal dissimulada, avui és festa per a mi. Ja en sé d'escapolir-me, ho he fet moltes vegades, tantes, que són el meu malson recurrent, així és que he decidit que evadir-se ha deixat de ser un acte de covardia per a convertir-se en una expressió de llibertat. He fugit del Nadal, de la primavera, de la pluja i de mi. De la pena que em don a mi mateixa. De l'odi, de l'oi que m'he arribat a provocar. De tot això he fugit. Fuig encara.

Fumar herbes primer, i esnifar i injectar-me cavall més tard, escopir i mossegar-me els llavis no era fugir, era una altra cosa que desconec i que no sé contar. No cal, ja n'hem parlat d'això, encara en parlen molt els altres: les persones benpensants que necessiten observar la brutesa que els rodeja per adonar-se de com de neta i ben emmidonada està la camisa que s'han posat avui. (Aquí, a la pàgina 10, comença el relat. No sé si hi haurà un lector per aquesta misèria, però ara ja han sortit les idees principals d'aquest text: «sóc una xdrogoaddicta que fuig de la seua ciutat». Que el lector no hi cerqui cap secret de família ni cap misteri amagat, aquest és el titular i no m'ha costat tant escriure'l. No imprimiré ni rellegiré aquests textos fins que no torni, fins que no tenguí la feina feta perquè se suposa que al lloc on m'instal·laré una temporada he de continuar aquest dietari.)

Fumar, xutar-me, esnifar, vomitar, no era dolent. No per a mi en el moment en què ho feia. No era dolent, pens. Col·locada tot el dia no em sentia una desgraciada que transitava pels marges de la societat benestant. No em record amb les pintes que fan els penjats que surten als reportatges de la televisió: així de bé funcionava el meu cervell, que esborrava les coses lletges just després que em succeïssin. Per a mi, viure d'aquella manera era divertit. Punxar-me

no era un acte de rebel·lia, ni tan sols coneixia el significat històric de la paraula rebel, tampoc no el conec ara, però sí que sé que s'ha escrit molta porqueria sobre això. Molta gent ha somrigut plàcidament llegint aquestes històries protagonitzades per pobres pirats que els han alegrat la vida una temporada, perquè les cançons que escrivien eren trencadores, o perquè permetien als fotògrafs de moda captar imatges punyents que han anat adquirint el valor d'obra d'art a mesura que han passat els anys. Els líders d'opinió que escrivien als diaris, els crítics de cine, i fins i tot algun polític amb ganes de passar a la història parlaven amb simpatia de tots aquests abusos. Però aviat es va girar la truita. La llista de víctimes anava augmentant exponencialment. Els morts ja no sortien dels marges sinó dels barris elegants i tenien llinatges compostos. Va resultar que allò sobre el que s'havia teoritzat tant, aquell comportament que havia provocat mitjos somriures havia deixat de ser divertit. Amb tot, jo m'ho passava bé amb els col·legues quan estàvem a bones. Ens pegàvem o ens fèiem putades quan se'ns girava la lluna. La Tona em mossegava les entranyes cada vegada que venia a casa i em feia preguntes. I la Mati em fotia l'herba i la pols i tot el que podia. Jo ho sabia però no li ho retreia. I el mono, el mono tampoc no era dolent, era com de goma, era un estat diferent, però jo no em trobava pitjor que un borratxo amb abstinència, o un fumador de tabac compulsiu que cerca foc desesperadament. El mono. Una paraula lletja, com aquest barri anàrquic dels afores on el tren ha alentit la marxa. Com que la memòria em flaqueja, no tenc cap mal record d'aquells anys. Tampoc no en tenc cap de bo, però qui vol records? La nina nova que seré es ven sense records, amb el disc dur del cervell reinicialitzat. Em punxava quan en tenia ganes, o quan en tenia necessitat, o quan podia. Fumava herba i em posava fins dalt de cervesa. Sé que no em costaria gaire tornar-me a enganxar, que si algú em posés material a l'abast m'hi abandonaria una altra vegada. Tot d'una. Mira què tenc, és bo,

eh?, passa-m'én, no duc ni un clau, tio, no m'ho paguis, si no vols, guapa, i demà torna per aquí, que en tindrè més, som amics, no? Tu en vols i jo te'n don. Amics, tia. Sóc la reina de la simulació. Vull creure que sóc una altra, ho he escrit fa uns minuts, amb tot de frases exultants. Tots creuen que me n'he sortit. També na Teresa. Na Teresa no estava prevista en aquesta història, però ha aparegut. Quina ràbia! Ella sempre apareix com un àngel que salva les ànimes de caure a l'infern. La veig fer-se present. Mir el cel i els núvols canvien d'aparença i de color, i el que fa un segon era una massa informe ara és na Teresa que envaeix el meu pensament. No estava prevista, no l'he convocada, i aquí la teniu, na Teresa, però ara no us la puc presentar. Ara no toca. Ara vaig en un tren i escric la meua nova vida. Na Teresa és la vida vella. Només jo sé que puc tornar a caure en qualsevol moment. Em xutava, esnifava, fumava, mastegava, bevia. Tot un inventari d'accions autodestructives i prohibides. Mal vistes per la gent de moral emblanquinada que, amb tota probabilitat, d'un moment a l'altre deixaran de llegir aquest text perquè comença a incomodar-los. Tot d'addiccions perilloses incloses en els catàlegs de l'Organització Mundial de la Salut. Em semblava, llavors, que no em podia quedar a mitges i que havia de posar en pràctica totes les referències literàries i cinematogràfiques que mamava darrere la barra del pub on vaig servir copes i carn de deu de la nit a quatre de la matinada durant més de dos anys. Dos anys de canibalisme impúdic, d'experiències aberrants que no m'han fet més sàvia. Menteixen els poetes! On són? Panero («La vida entera es un Miércoles de Ceniza», li he llegit fa poc, em sembla un vers magnífic, un frontispici, un epitafi, si no fos perquè em fan molta vessa els epitafis...). Gil de Biedma: «Las rosas de papel no son verdad y queman lo mismo que una frente pensativa o el tacto de una lámina de hielo. Las rosas de papel son, en verdad, demasiado encendidas para el pecho». Sempre envoltada de fotografies emmarcades d'ídols estantissos penjats a

les parets del local, fotogrames desgraciats de pel·lícules embafoses i cançons manyuclades, guapes, en dèiem, marxa, molta marxa. I droga, molta droga. Pols, pastilles, líquids, fluids.

Plou i vaig amb tren, i estic a punt de néixer. I escric. Escric compulsivament una sèrie de mots descreguts, romputs, desafinats. Amb els ulls entelats i el bec esmolat copeig la closca per rompre l'ou, i em trob còmoda i la màquina del temps s'ha posat en marxa, perquè la sensació de cotó a la gargamella, la fluïxesa de les cames, la bava que em regalimava sense poder evitar-la durant el mono, també era fugir. Això em deien ells. M'ho deien quan follàvem al magatzem, estalonats a la paret de darrere, o damunt aquell matalàs pollós on ens amuntegàvem sense pudor. Em follaven, ells. Jo només reia i bevia cervesa. Cervesa i calimotxo, i cavall, quan en tenia, porros, sempre. Sempre col·locada. I encara no llegia poemes. Ni coneixia la teoria que sobre la nostra manera de viure, de vestir, de morir, estaven escrivint alguns intel·lectuals que també volien ser moderns però no es volien embrutar les mans, i en les lletres de les cançons més absurdes cercaven una excusa per a la transgressió. Quins vint anys més absurds. En Roque va morir amb l'agulla clavada al múscle, jo li deia que anés alerta, i que a la farmàcia li donarien xeringues noves, però ell era molt arreu i no mirava prim, i la goma estava tota llardosa, i els auxiliars sanitaris manipulaven el seu cadàver amb fastic, amb els capcirons dels dits enguantats li cercaven el pols que feia hores que havia desaparegut venes avall; i en Fabián encara és a la trena morint-se cada dia de sida, però sense acabar de dinyar-la del tot. Quina imatge més tòpica! De pel·lícula espanyola dels anys vuitanta del segle passat, la movida madrilenya, o el Raval de Barcelona, o el barri xinès de València, o del raval, en minúscules, de qualsevol ciutat petita i catòlica, però així érem els pobres desgraciats. Tots iguals, també a l'hora de fer

nosa, de fer oi, de molestar. Fèiem nosa, però també fèiem gràcia, que modern que era morir com el Roque. Des de fora ens miraven i embolicaven les nostres petites morts amb papers de coloraines i ens posaven etiquetes cridaneres. Ens miraven encuriosits però no ens compraven, no ens volien prop de casa seua. Tot i els anys que han passat, em costa llevar-me aquesta crosta de cutresa, que, en cap moment, estava previst que aparegués en aquest apunt primer del diari del viatge. Això queda d'aquella època: quatre cançons mítiques, dues pel·lícules, un munt de làpides al cementeri i tot un mostrari de situacions insanes que m'han dut fins aquest tren. I queda, també, la imatge de la vulgaritat que era quotidiana en mi, o algunes novel·les maleïdes que fan gràcia als pijos que encara les llegeixen a les facultats de comunicació. Estan plenes, les facultats, de xavals i xavales ben plantats i bronzejats que volen triomfar a la televisió. No els cal aprendre res, ni tan sols han de sebre parlar: els seus cossos perfectes ho fan per ells, són guapos i tenen moltes experiències. Estudien anglès, parlen per un iPhone, condueixen un Audi i esquien als Alps suïssos. Ells, els pijos, s'alcen els colls dels polos Ralf Laurent, de color blau cel o color de rosa, que es posen de dos en dos o de tres en tres, i també esnifen coca o prenen pastilletes guapes per tenir marxa tota la nit a les discoteques de moda de la ciutat, es posen fins al cul de Red Bull o de Monster per aguantar hores i hores sense dormir. Red Bull i pastilletes de tots els colors als bars de disseny on els deixen entrar perquè s'alcen el coll del polo, però on no exhibeixen les fotos dels meus amics penjats d'una xutada adulterada. Morts. La foto de les restes de sang a la xeringa. A vegades, els seus papàs, que també són pijos i de disseny, i també vesteixen polos i pantalons de Ralf Laurent i sabates Sebago i condueixen un Range Rover, i potser també consumeixen coca a les festes privades als àtics de dos-cents metres de terrassa i criades peruanes i safates plenes de sushi i gintònics de color blau, han de córrer a l'hospital a visitar el seu filllet ingressat a urgències i no

entenent res quan el metge de guàrdia entra al box i els explica que el seu xaval havia ingerit tot de pastilles incompatibles amb la salut i que probablement aquesta vegada sí que despertarà del coma, però li quedaran seqüeles per a tota la vida, que les neurones ja ho tenen això, les filles de puta, que quan els arriben productes tan excitants com aquests tenen una tendència innata al suïcidi. Totes les neurones de tots els cervells. Els cervells pijos i els cervells bastos. I els papàs i les mamàs es pregunten per què, si li han donat tot el que necessitava. I una bona educació. I... Fins que algú els desperta del malson amb una bufetada de realitat i els diu que el seu fill no és cap angelet i els estira els cabells perquè baixin del núvol de benestar on s'han instal·lat.

Aquesta és la pell que m'he de llevar. Els records que m'he d'arrabassar. La serp arribarà nova a l'estació terminal i estrenarà camisa. Quan baixi d'aquest tren seré una altra. He de ser una altra!

Morts, van acabar els camells que m'enverinaven i els macarons que m'odiaven. Els uns i els altres em van sotmetre i em van arrossegat fins al naufragi. Jo, que era una animeta freda i innocent. Jo, que tenia un papà i una mamà i un germà major i una família i un col·legi de monges, i una capsa de llauna plena de fotografies i de pel·lícules de Súper 8. I unes trenes molt llargues i ben pentinades, vaig tenir també. I la Nancy i l'Exincastillos-con-sus-murallas-sus-almenas-y-torreones, i una tele en color i una calculadora escolar que tenia la pantalla blava amb nou dígitos fosforescents, i una motxilla guapíssima amb dibuixos exclusius. No els puc culpar de tot això. No és un passar comptes aquest vòmit que estic escrivint des d'un tren en marxa. No era una sirena, jo, quan era un pedaç brut i em remolcava pels aparcaments demanant monedes o aigua, o paper de plata i els senyorets em tornaven mirades de menyspreu. Era una puta drogata. Les dents, negres.

Les ungles, endolades. Els ulls, secs: pràcticament desapareguts. La llengua, una esponja. Em vaig deixar fer. Buscava. Tots nosaltres buscàvem. Érem els germans petits dels precursors. Érem l'escòria, els hereus de la marxa glamurosa i de la ciutat alegre que viu de nit i dissimula de dia. I a casa, no hi vaig tornar més a l'habitació de color de rosa, empaperada de princeses i de carruatges que es convertien en carabasses a les dotze de la nit.

Ara vaig amb tren i ja no sóc aquella drogoaddicta que molestava i embrutava els carrers dels barris guais. No em puc mentir a mi mateixa. Puc construir-me nova, però mentir, no. En Joan, el meu germà, va intentar treure'm del pou un parell de vegades, i jo li escopia a la cara. Ell tenia un Scalextric, i una moto que era quasi de veritat. I un fort apatxe. I una ràdio. En Joan em deixava entrar a la seua habitació, però jo no el vaig deixar que em rescatés. Ell no, ni disfressat de Superman, en Joan.

Mon pare, pobre... (mon pare, m'he quedat en blanc, no puc escriure cap paraula sobre mon pare i jo, i el tren que ja avança amb rapidesa, el cursor fa bellumes i espera la pròxima paraula, però tenc els dits paralitzats. He de dir alguna cosa. No puc quedar muda. He d'escriure mon pare... i continuar la frase.) Hauria de mirar endarrere i dir-li adéu a la ciutat. Mon pare, pobre, veia com m'anava podrint, però l'home tenia la voluntat consumida per l'embat d'una depressió que se'l va endur al forat. Una altra llosa al cementeri: aquesta no va ser pel cavall, que va ser per la pena espessa que el va ofegar i el va condemnar a una agonia veloç. Era com de goma, el meu vell, quan es va morir. El meu pare, que havia estat un home de profit, li agradava dir. Havia fet una petita fortuna, presumia. Havia sabut pujar una família, pensava. Però tot això es va trencar quan la meua mare se'n va anar amb el soci del meu pare. Puta! Quin pas més absurd. I ell, mon pare, es va esmicolar com una llesca de pa mullada a la llet calenta del matí. El seu company li va prendre la dona de davant el nas.

I semblava beneit! El col·lega amb qui jugava de petit a desmuntar motorets elèctrics i a inventar màquines insospitades, i amb qui estava a punt de menjar-se el món perquè cada dia hi ha més demanda d'aparells d'aire condicionat i ells havien patentat un sistema que al mateix temps que refredava l'ambient l'humitejava i estalviava molta energia i era silenciós i no sé quants avantatges més. Això es dedicava el meu pare abans que el malparit li fotés la dona i la patent. Sembla l'argument d'un fulletó barat, però aquestes coses, passen, Cristina, em va dir el meu germà, assegut a la seua taula muntant i desmuntant una vegada i una altra un cotxe de carreres en miniatura, les persones canvien molt, i el desig és el desig, deixa que la mare sigui feliç, l'únic que podem fer és ajudar el pare. Ajudar-lo a què? A morir de finor? El meu germà semblava fava quan em deia això, el desig és el desig, les persones canvien. El tornescrús a la mà. D'on les treia aquestes paraules que no eren seues? Manllevava paraules per justificar que la meua mare se n'anava amb un paio que era el millor amic del meu pare. I com és que ell no canvia i no deixa d'una vegada la flor romanial de la seua dona. Com li van poder fer això al meu pare? Me'ls imagín al llit, rient-se de l'animeta freda que s'havia quedat sense paraules. I a nosaltres també ens va deixar. Sols. Sense Nadal. Sense els cavallets de la fira. Sense pel·lícules projectades en una de les parets blanques del menjador. Mai més va ser Nadal a casa. Quin oi! No sé si és viva o si és morta, ma mare. L'infern es mereix! Ella, puta, la meua mare. I ell, imbècil, el meu pare. Mentre jo em convertia en una jonqui, en una penjada que té la necessitat de fumar-se la vida, perquè la vida és una merda, i els motors i l'aire condicionat te'ls posaràs on et capin, pare, que a mi no m'has de contar la teua existència gris, i els diners també, els diners també te'ls fots pel cul, saps, aquí a fora hi ha mogudes molt més interessants que no estar tot el dia davant els llibres de l'institut, i el dia i la nit no són suficients per a tantes coses

com hi ha per fer. Amb tants llits com hi ha per desfer. I posà'm una copa, guapa! I mira quin material tan bo que tenc. És or, aquesta polseta. Serà per a tu si ets bona filleta. La vols? Anem al magatzem. I el pinxo em follava i jo em punxava per atenuar el fàstic que em feia aquell home despullat de cintura per avall, amb problemes d'erecció que només s'arreglaven gratinant el seu membre al forn de la meua boca. I ningú no ho sabia, però la meua mare, que era la dona més guapa que he conegut mai, i el bastard del soci del meu pare, que era un insecte lepidòpter, ja feia mesos que s'enteniien el dia que ella va entrar a casa amb cara de princesa de conte i li va dir al meu pare que se n'anava, que feia molt de temps que l'estava enganyant amb en Lluís. Molt de temps? Quant era molt de temps? Un mes? Una setmana? Quatre anys? Molt de temps. I ella reia, com reia al llit amb en Lluís, i el meu pare va dir cabronàs, Lluís, cabronàs. I va començar a tornar gris i transparent, el meu pare.

Però això és una altra història, la de la Cristina d'abans de començar aquest viatge. Les arrels que la Cristina vella ha amputat del seu tronc rabassut. La Cristina del tren ha encetat aquesta bitàcola per tirar-hi un munt de pedreny i enterrar-la, la història. La Cristina del tren fa un esforç per deixar aquesta merda a l'andana. Que la calciguin tots els vianants. Que esclafin tots aquests records els viatgers que sempre tenen pressa. Que els esmicolin, i els cans els compixin, i els moixos els escarrinxin, i les rates els mosseguin. Que facin el que vulguin, que jo m'en vaig.

Vull ser escriptora. Crec. No sé si en tenc ganes o me les he imposades, com tantes altres coses que m'oblig a fer. Na Teresa també m'ha empès. Tot el que faig és per obligació. No sé si mai he pres

una decisió lliurement. Tal vegada allò més lliure que faré mai serà manipular els personatges de ficció que en teoria posaré en marxa i convertiré en una novel·la. Me'n vaig a un lloc aparentment idil·lic per escriure una novel·la. Na Teresa m'ho va proposar. Faig anar el cursor amunt i avall i repàs el que he anotat fins ara en aquest nou document que el sistema m'ha regalat generosament. Un nou document sense títol, una nova vida sense guió previ. La dona que fuig. La dona que seu. La dona que aparenta, aquesta sóc jo. Me'n vaig a la muntanya a escriure una novel·la perquè ja no sóc la puta drogoaddicta, això he escrit més amunt. Ho dic convençuda. Na Teresa m'hi ha induït. Ja tenc l'estructura i el personatge principal. Només tenc l'estructura i el personatge principal. Paco el Moix, un pinxo malparit que ha passat mitja vida a la presó. El vaig conèixer i el vaig patir. Era «client» del tuguri on em deixava fer. Tenia les mans molt llargues i les ungles brutes. Un dia va desaparèixer i ningú no el va plorar. Començar a escriure-la serà com llaurar un camp, o aplanar un solar, i a poc a poc s'hi aniran instal·lant convidats i curiosos, i jo els recolliré perquè poblin les pàgines de la novel·la. He previst que serà curta. Tenc poca imaginació i massa memòria. Estic còmoda al tren, escrivint molt a poc a poc, evitant que els dits premin les tecles equivocades. Sóc la viatgera elegant que compon frases molt lletges acomboiada en un vagó de primera classe un dia d'hivern fred i plujós. No fa tants anys que em va passar allò, i les paraules, les expressions, tornen als meus dits com un malson recurrent. No m'ho llevaré mai del cap? Sempre sobresortirà un retall de tela desgastada de la meua mortalla i el vianant despistat l'estirarà i rascarà la terra i farà un clot i excavarà i sortirà el cadàver de la meua vida anterior. Na Teresa la va enterrar. Aquells anys tenen un decorat i unes expressions concretes i jo no les puc explicar sense recórrer a la vulgaritat. A la brutesa. No sóc la viatgera de Hopper, ho sé, però em sent molt bé, encara que les meues cames no són tan perfectes com les de la dama de mitjan segle XX.

Na Teresa m'ha regalat el bitllet de primera classe i m'han assignat un seient del costat de la finestra de la banda que podré veure la mar. La tauleta auxiliar té la mida justa per a posar-hi el portàtil, i encara hi cap el bloc de notes que he tret de la bossa i ara descansa curiós a la dreta, amb la goma elàstica sense llevar, amb un centímetre de cinta de seda que guaita a la darrera pàgina on vaig gargotejar uns apunts somniosos. Escric i mir el paisatge fet a la meua mida. Ja hi han posat la mar, que avui és grisa com el cel i està remenada i rep grans aportacions d'aigua dolça i nova. Tardaré setmanes a tornar-la a veure, la mar. Toc el doble vidre del finestral, d'un fred metal·litzat. Procur no entelar-lo més amb el meu baf. Em not la respiració accelerada. Un pes a l'estèrnum. Tenc un escarrufament. El jove executiu que seu al meu costat em mira. Tots dos maldam per no fregar-nos els colzes. Va molt ben vestit i fa bona oloreta. M'agraden les seues sabates negres, tan lluentes, amb els cordons fent dibuixos capriciosos. Tal vegada són italianes. Sabates italianes i corbata de seda per anar a primera classe al costat de la viatgera misteriosa d'Edward Hopper que ha d'esdevenir la nova Cristina. Ell també ha tret un ordinador portàtil que s'ha col·locat amb molta cura damunt els genolls. No treballa. Em sembla que fa solitari. És molt més petit i modern, el seu aparell, amb connexió Wi-Fi i un teclat desplegable. M'atur d'escriure i imagin que passaria si al final del trajecte, sense voler, ens canviéssim els aparells. Ell entraria a la meua vida, descobriria els meus secrets més profunds, i jo el coneixeria a ell. Tal vegada és un agent de la policia secreta, o un corredor de comerç. Tal vegada és un professor universitari i podria llegir la seua tesi sobre la transformació dels ecosistemes comunicatius gràcies a la proliferació de les xarxes socials aparellades a les noves tecnologies i als ginys electrònics d'últimíssima generació. No, un professor universitari no pot calçar unes sabates italianes tan cares. La meua pensada em fa esbossar un mig somriure i ell em mira i fa com que em saluda.

Tal vegada es pensa que estic boja o que vull rotllo amb ell. Un contacte ràpid al lavabo del tren. Oh, no, quina vessa! I que vulgar. Em consola comprovar que, de moment, és ignorant del meu passat. Sense saber-ho, ell és el primer ésser humà que ha d'experimentar la meua nova persona. El desconegut del tren és el primer individu que ha vist aquesta Cristina que sóc ara. No sap que he estat drogoaddicta i puta i cambrera de nit. Em mira i no ho pot sobre. Els meus texans de marca. Les botes Panama Jack de color camel. El rellotge de disseny, massa gran i cridaner per un braó tan prim. Les ulleres de línies perfectes que s'ajusten tan bé als capricis del pont del meu nas reconstruït. Els meus cabells acurats. Em mira i no sap res de mi. Agent de borsa, és. Sí, un agent de borsa que té pànic als avions. Tal vegada també m'imagina, s'inventa i m'endossa, una personalitat que no és la meua, igual que jo faig amb ell. Tal vegada em jutja una pija, però no sap ni ha de sobre mai que sóc la dona nova que na Teresa ha construït, i que jo ara acabaré de conformar. Ignora la lleu coixesa a la cama dreta que m'acompanya des que un pinxo em va clavar una pallissa perquè no li vaig voler servir més whisky, perquè estava gat i ja havia vomitat dues vegades, i no tenia cap intenció de pagar-me el que em devia, i ell, rabiós, em va fer la traveta quan anava carregada amb gots i begudes i un platet d'olives negres per a una taula de bergants, i quan vaig ser a terra, enmig de la trencadissa de vidres em va moldre a coces sense gaire oposició de la concurrència. Amb la cara desfigurada i les cames destrossades algú em va dur a urgències.

Ahir vaig buscar els ulls de na Teresa quan ens vam acomiadar. Els seus ulls que són la mar gran, i que un dia em van mirar sense oi i em van arreplegar de les penyes contra les que m'havia estimbat. (L'he citada tantes vegades des que he sortit de casa que per força he d'escriure sobre ella. Em fa mal. En general, tot el que he escrit

fins ara em fa mal. Escriure-la a ella encara intensifica el dolor.) Ja fa molts anys. Era un vespre d'agost i feia una calor pastosa, la ciutat era mig buida, habitada únicament pels més penjats que no tenien dret a les vacances i pels més esnobs que proclamaven als quatre vents que preferien fer-les al setembre, quan no hi ha tant de turista de xanqueta a les capitals europees que visiten, quan els fillets han tornat a les escoles, quan les ties maries ja ocupen les seues oficines de funcionàries amb infules de mundanitat i ja han penjat al suro col·lectiu la seua foto trompe-l'oeuil aguantant la torre de Pisa perquè no acabi de tombar. Jo estava asseguda a la porta del barot on treballava, allà on vaig conèixer Paco el Moix, allà on tot em feia tant de mal. Estalonada contra la paret, feia el possible per mantenir-me en un equilibri precari. Ja havíem tancat. L'amo, com sempre, m'havia ignorat i m'havia deixat tirada, i encara se'n fotia de mi quan se n'anava gallejant carrer avall, amb les butxaques plenes de bitllets, que ja feia prou de donar-me feina amb aquella pinta de penjada que exhibia, deia ell, i encara voldria que l'acompanyés a casa, rondinava. Què s'ha cregut aquesta? Em trobava pitjor que altres vegades i no em veia amb coratge de tornar a casa. Després de la xutada a l'engonal m'havia marejat. Em costava respirar i tenia molta por. Na Teresa passava per allí, passejava amb un grup de gent. Homes i dones molt nets, els record. Vestits d'estiu, però de ciutat, amb pantalons llargs de cotó i camises blanques de lli, arromangades fins al colze, res de bermudes ni camises de flors de màniga curta, que són una vulgaritat. Les sabates, els veia. Eren sabates de gent que sabia caminar molt bé, desgastant les soles de manera uniforme perquè avançaven amb passes fermes damunt l'asfalt calent, traçant sempre una línia recta. Després vaig sebre que una d'aquelles persones era un reconegut escriptor local, que va morir de sida l'any passat, que mai va deixar de ser tan elegant, i que durant una temporada, a l'època universitària, va estar enrotllat amb na Teresa, en una relació de conveniència, em

va dir, per tapar la boca als pares, perquè tothom sabia que tots dos eren homosexuals. Una bassa de vòmit al meu costat. Li vaig fer llàstima. Em va demanar si necessitava ajuda, na Teresa, però jo ja era incapaç de respondre a cap estímul. Les sabates dels seus amics es van fer enfora i vaig intuir com li donaven pressa, anem-nos-en, Teresa, que ens tancaran El Negrito i hem quedat amb els anglesos per acabar de pactar l'excursió a Eivissa, que ja em diràs tu si no és una vulgaritat, anar a Eivissa amb un veler pel pont de la Mare de Déu d'Agost, però tot sigui per mantenir els lligams amb aquesta gent que tenen tantes influències, i potser ajudaran en Borja a exposar a Londres. Les paraules d'aquells paios eren onades. Anau passant, que ara vindré jo, no la podem deixar així, aquesta jove, què no la veis com està?, i ella ja m'havia retirat els cabells de davant la cara i em donava aigua del seu bòtil i em cridava i em demanava que no m'adormís, que comencés a comptar de l'u al deu. U, dos, tres, no t'aturis, u, dos, tres, quatre. Els amics de na Teresa ja no hi eren, i jo tremolava. Ella em sacsava. Em feia mal. Deixam en pau, li vaig voler dir, però no en vaig sebre. No em toquis, li vaig voler exigir, però ja no tenia paraules. Va fer una telefonada i ja no la vaig tornar a veure fins uns quants dies després. Em vaig despertar morta de ràbia al llit d'un hospital privat dotat amb aire condicionat i atès per metges de disseny. Jo amb les meues dents tan negres, i les infermeres amb les bates tan blanques; i ella, na Teresa, que era allà, vigilant el ritme sincopat dels aparells als quals m'havien connectat. Feia dies, dues setmanes, em van dir, que ella hi era sempre, encara que jo ignorava el significat futur de la paraula sempre. (Ara ja sé que el nostre sempre ha estat intens i emocionant. Ha durat uns quants anys, però a mi se m'ha fet curt. Ara ja sé que els sempre es fabriquen amb material de mala qualitat, i prest es desgasten i es rompen.) Quan vaig acabar d'esbronar-la em va explicar que aquella nit m'havia reconegut perquè alguna vegada havia passat pel pub, i li vaig fer llàstima.

Em va dir el mot llàstima i jo vaig voler plorar. Matar-la, volia. Les seues paraules van quedar penjades per tots els racons de l'habitació. Paraules com globus, com joguines suaus per a nadons. No em creia res del que m'estava dient. La vaig insultar. Pensava que era el meu germà qui l'enviava. Qui era ella per prendre decisions per mi? Qui havia signat els permisos perquè em connectessin a tantes màquines, perquè m'inflessin de medicaments? Era una vella burgesa, perfectament pentinada, vestida de manera elegant que calçava avarques menorquines i exhibia un bronzejat perfecte. El cutis turgent i les dents blanques. Jo en canvi, era un drap: tenia tot el cos copejat i la pell plena de forats.

Ahir, el petó ens el vam donar a la galta, sense massa pell, na Teresa i jo. Ara ja no, pell. Ara ja no, contacte. Ara ja no, Teresa. Fa dies que ens hem separat. Mesos. I ara ho escric. Fa dos mesos que em fa mal tot. Fa dos mesos que ella va arregar les seues coses del meu pis i ens vam dir adéu. (Ho he escrit. He estat capaç d'escriure «fa dos mesos que em fa mal tot».) Per això he caigut en la temptació, al principi d'aquesta nota, de dir que aquest viatge és una fugida. Però ho esborraré perquè no és cert: el tenia previst des de fa temps. Ara som amigues. No hi creia jo, a mantenir l'amistat amb qui ha estat la teua parella. (No hi creia i em sembla xaruc el fet d'escriure això ara, sort que no ho ha de llegir ningú!) És una situació odiosa aquesta de trencar una parella sense barallar-se, sense tenir motius per a tirar els plats al cap de l'altra. Em faig riure a mi mateixa quan dic això perquè jo sí que en tenc de retrets a fer-li. Jo sí que la vull odiar ara que m'ha deixat. Penjada, estic. I per això m'en vaig. Tota la resta són arguments, excuses. Desenes de pàgines plenes de paraules que són excuses per retardar això que ara estic dient. Estic fotuda perquè na Teresa em va deixar fa uns dies, unes setmanes, uns mesos. Suau, però em va deixar. No et vull fer mal. Paraules de vellut. Em sembla que ni tu ni jo no tenim massa clara la nostra relació, em va dir. No podem anar més enllà, va afegir.

Jo seria un fre per a tu, em va escopir. Has de fer la teua vida, em va manar. Surt d'aquesta ciutat! Viatja, escriu! Coneix altra gent. Estàs preparada per a volar tota sola. No em deus res, em va dir. Qui era ella? Una lloca que havia criat el pollet d'una altra gallina morta? Una rehabilitadora de dones descarrilades, era? Què en tenia una altra de puta drogoaddicta a qui treure del fang? Què volia dir anar més enllà? Què volia dir que no li dec res? Jo ho volia tot amb na Teresa. Tot és tot. M'havia acomodat, és cert, però a mi em semblava que estàvem bé. No puc dir que érem felices. No ho sé dir. No ho sé ser, feliç, jo, que he estat una puta i una jonqui. Aquí, en aquestes notes de viatge, no puc escriure mentides. No les puc omplir de tòpics. No hi va haver pell, ni llàgrimes, ahir, només un somriure afectuós, una mà que fregava la meua quan ens vam acomiadar. No ha vingut a l'estació. Tal vegada per ella, calcigar les andanes, ajudar-me a posar la maleta a la cinta de l'arc de seguretat, fer adéu amb la mà, enviar una besada a l'aire, esperar que el tren es posi en marxa i mirar-me com me'n vaig, té una connotació de proximitat personal que ha volgut evitar. Així és que el d'ahir, sota la mateixa pluja que avui, a uns metres de l'estació del nord, davall la marquesina de la parada de l'autobús, mentre esperàvem que el semàfor es posés verd, va ser l'adéu definitiu. El de per sempre. El de ja no podem ser més amigues. D'aquí a un mes i mig Déu sap qui serem tu i jo. Per què em ve tot això al cap, ara? Això són notes del viatge que començ i escric: Només va parlar ella. Paraules rodones i plenes de seny. Els silencis pastosos i les llàgrimes van ser meues. Les preguntes, també. Hem estat juntes més de cinc anys. Hem estat bé. Ella m'ha reconstruït. M'ha fet nova, ha ajustat totes les meues peces i jo m'he deixat anar. Els mesos que vaig passar en diferents centres de desintoxicació. Les crisis i les recaigudes. Les galtades. Sí, les bufetades de ràbia encesa que li vaig etzibar una de tantes nits foradades en què perdia els nervis perquè necessitava punxar-me. Ella aguantava. Serrava els llavis i em tornava els

insults amb fermesa. Va suportar les paraulotes i els mals gestos. Va ser testimoni de la meua progressiva millora. Jo em guaria i ella també. Les cirurgies. La rehabilitació. Aprendre a caminar de nou després de l'operació a la cama. La reconstrucció de l'envà nasal que m'havien trencat d'una pallissa i em dificultava la respiració. El color i la llargària dels meus cabells. Sóc el seu constructe. Plástilina. La filla de Frankenstein, sóc. I ara na Teresa em diu que me'n vagi lluny i que creixi, i s'endú les seues coses de casa. No s'ha cansat de mi, diu, però em deixa. Sóc una autòmata de llauna i ella em donava corda i jo trescava alegre i sorollosa. Que visqui, em diu. Ha tirat la clau a la mar i jo he de caminar sense garrossa.

Les separacions són de color gris. Em vaig veure buida, tan cansada com no ho havia estat mai abans. Fatiga i oi. I molta por. Vaig tenir por de l'abisme. Me'n vaig de la ciutat, tenc un veí de seient que juga al solitari amb l'ordinador, plou i tenc un projecte de futur, i molta bateria encara al portàtil, i un botilet d'aigua mig ple, i una barreta energètica a la bossa, i un record per a na Teresa. Jo sí que tenia claríssim el nostre projecte. Nosaltres érem el projecte. Jo l'estimava, l'estim. I sí que li dec coses. Ens distancien massa anys, i massa vida, em va dir. Jo ja sóc massa vella i no et puc seguir, va ser el seu últim raonament. Abans del comiat ens vam fer un cafè amb llet a l'Starbucks, un dels nostres llocs preferits del centre de la ciutat. El seu, amb caramel i molta escuma. El meu, normal, amb una polseta de cacau per damunt. La vaig trobar més delicada que mai. Més tendra. Més fràgil. Li vaig voler agafar la mà esquiva. Vam mantenir una conversa d'aquelles que ella en diu pròpia de «persones adultes», de les que, segons em deia, en podia tenir poques amb mi. Em considera una filleta petita. Ella em va salvar d'una mort lletja i es va sentir obligada a mantenir una amistat desigual amb mi. Potser és això el que ens ha passat.

Jo pensava que ens estimàvem. No havia estimat mai una dona, jo. Això que ha passat entre nosaltres, la manera amb què hem conviscut, jo no ho coneixia. No havia estimat mai ningú, jo. Totes les meues relacions, abans de caure al pou, havien estat amb homes que odiava. En Miquelet no compta. Teníem deu anys i ens vam fer un petó de xiclet al parc. Ell havia posat messions amb els seus amics i va guanyar. A mi em va fer fàstic perquè la boca li feia gust de cacauet, i a mi els cacauets no m'agraden. El que fa guapa la nostra història és que tot va començar sense adonar-nos-en. Sense paraules. Només el llenguatge dels nostres cossos. Avariats, el meu; madur, el seu. L'aproximació va ser molt lenta: tenia por, jo!, però la intimitat es va fer inevitable. Tanta por, tenia, tanta por de cotó brut, de senalla de carbó, de tric de llenya malmesa... tanta por de vidres romputs... Les pells, les mans, les boques. Els escarrufaments i els tremolors de cames. El sexe. Sense saber-ho, sense voler-ho, érem amants. Quina festa quan la por va fugir de casa! Sense gaire paraules. Sense preguntes.

Com anit, sense retrets. No va voler que parléssim del passat, quan sèiem als sofàs amb vistes al carrer de Sant Vicent. Del meu passat sense ella, vam callar. Estava ennivolat. Dels meus dies al pis llogat al barri del Carme, vam emmudir. Va passar una ambulància. De les drogues, no vam dir ni piu. Va començar a ploure i ella va intentar canviar de tema. De les pallisses, vam guardar silenci. Un llamp i un tro. Però jo sí que en volia parlar. Em sembla que en voldré parlar sempre. Amb na Teresa o sense. I encara que calli, els meus pensaments circulars sempre tornen al mateix lloc d'on, amb molt d'esforç, ella em va treure. El mantell de silenci que escampen les mares. Corredisses de gent sense paraigua. Tots aquells dies avui vénen de viatge amb mi. Per més que ho intent, no puc deixar de ser la puta drogoaddicta que es deixava anar, que va viure al límit, que estava amb homes per diners i s'empassava el fàstic i les formigues, que va baixar a l'infern, i que va tornar. Na Teresa em

va poar, em va arrossegar fora del fang. Em va estimar. M'estima, encara, m'ha dit. No hi ha ningú més a la meua vida, ni cap home ni cap dona, ha insistit, però ara ja pots caminar tota sola, ja no em necessites, jo només et molestaria, has d'escriure aquesta novel·la que tens al cap, sempre em tindràs com a amiga, quan m'hagis de menester jo hi seré, però ara, vola, vola! S'ha cansat de mi i em diu aquestes frases tan tòpiques per quedar bé. Són frases pròpies d'un guionista adotzenat de sèries per a adolescents amb el serrell davant els ulls i els pantalons abaixats fins a mitjan cul. Els autobusos plens de gent. La necessitat. Diu ella que no, però cada dia hi pens més. L'embús de trànsit i els clàxons enmig d'una arruixada formalment perfecta. Ens sabem amants, però na Teresa ha dibuixat una barrera entre totes dues. I jo ja no plor. Em faig la valenta. Ens vam acabar el cafè, ens vam mirar. Molt, ens vam mirar, de cara i de coa d'ull. La miraria sempre, na Teresa. Vaig observar el caos circulatori amb un somriure vessut. Li vaig explicar una vegada més el pla del viatge. Em va dir que em trobarà a faltar, però que és millor així. Tal vegada aquest va ser l'únic moment de tot el fosquet en què es va llevar la careta de fredor. Sí, les paraules «et trobaré a faltar» duïen una escalforeta incorporada que feia mesos que no notava i que em va pujar a les galtes. Li vaig suplicar que em telefoni, o que m'escriguí correus electrònics plens de paraules que són un coixí blanet. Em va dir ja ho veurem, que potser no em convé. S'havia tornat a posar la màscara. El miratge s'havia fos, però les meues galtes ja eren vermelles, i la sang em fluïa més llatina per les venes, i els meus peus ja eren calents. Vam caminar sota la pluja, l'una al costat de l'altra: dos paraigües, pels carrers de la ciutat. Abans, n'hauriem compartit un, ben estretes. Em va desitjar el millor. Diu que som una escriptora, que m'ho comenci a creure. Confia en mi, ella. Em va recomanar que em buïdi, que em llevi les cotilles. Davall la mànega del jersei guaitava el rellotge que li vaig regalar pel seu aniversari. Jo no m'he llevat el collaret

amb una figura que representa un sol molt content. No està amb ningú. Em va dir que no li interessa, que està bé tota sola, que se sent massa vella per començar res. Que ningú em podrà substituir. Em va voler afalagar, posar un pegat a la ferida. Que potser també es demanarà una excedència i farà un viatge llarg, aquell a alguns països de l'Amèrica Central que planejava de jove i que no va arribar a fer mai. Té somnis, encara, na Teresa. Sense mi. S'ha cansat. L'he esgotada. L'he desgastada, com un llapis, que torna petit de tant de fer-li punta. Que ni tan sols tornarà a buscar la companyia dels seus amics els artistes esnobs que la van deixar de banda quan es va prendre seriosament la seua relació amb mi, em va confessar. S'em fa molt estrany veure com na Teresa se sent vella de cop. Per culpa meua. Em fa pena. És clar que té prop de cinquanta anys, però jo no l'he estimada mai com una mare. S'ha esforçat a no fer-me de mare, i ara es diu vella, la meua amant. No em pot seguir, em va etzibar el dia que ho va clavar tot enlaire. Em va dir que ha estat una bona idea aquesta de demanar l'ajut institucional per anar-me'n a escriure a un refugi de muntanya lluny d'aquí. Em fa molta ràbia. Lluny de mi, va dir. Tantes coses, em va dir!

Plou amb més força, de manera pràcticament horitzontal. És una pluja sense memòria, sense música, sense sensacions afegides. Els núvols són espessos, i de tant en tant un llamp converteix els passatgers en espectres. El tren s'ha aturat i tenc una mica de por. El viatger desconegut i jo ens hem mirat en un gest de complicitat innecessària. Acaba de passar el revisor i ens ha dit que d'aquí a cinc minuts reprendrem la marxa, que aquesta parada estava prevista, però que la cosa s'està posant lletja i espera que no tinguem problemes, que a veure si ens quedam tirats enmig de les vies, que ell ja ha patit dos daltabaixos aquest hivern i n'està fart del mal temps. Només som unes deu persones al vagó, i és per això que l'home dels solitaris i

les sabates italianes que viatjava al meu costat ha demanat al controlador si es podia canviar de seient perquè tots dos guanyem en comoditat. Ha insistit en això de la comoditat, supòs que perquè jo no em sentís ofesa. Ans al contrari: ho estava desitjant. Ara sí que sóc la viatgera solitària i estàtica dels cabells rossos i el vestit blau i les cames encreuades del compartiment C. No em sent a gust escrivint si tenc alguna persona massa a prop. Na Teresa ho sabia, i per això s'allunyava de mi quan em veia amb l'ordinador sobre els genolls. Fins i tot em demanava permís per posar-se a dormir si jo escrivia al llit. Li deia que és clar que sí, dona, i ella es posava entre els llençols molt a poc a poc per no molestar, amb uns gestos tan especials i petits, que em feien riure. Immediatament, però, jo percebia la seua flaire i em venien ganes d'acariciar-la: pràcticament tots els perfums li escauen a la seua pell. Moltes vegades cedia a la temptació de la seua presència i deixava d'escriure per jeure al seu costat, i amb els meus, tocava els seus peus sempre calents, i començàvem a jugar. En silenci. Les pells en contacte, les mans, les boques.

Ja hem reprès la marxa i la pluja insisteix a acompanyar-nos. Ens han servit l'esmorzar i ara el cambrer reparteix el cafè. Estic tota sola en aquesta mena de compartiment per a quatre persones. Tot l'aire és per a mi. Encara sóc la mateixa exputa i exdrogoaddicta que ha pujat al tren fa més d'una hora, però ara puc pensar amb la tranquil·litat que el meu company de viatge no escoltarà les meues cavil·lacions. Mir per la finestra. No puc evitar badar per observar el paisatge que transcorre lent. Tota la grisor del cel. Quasi m'alegr que faci mal temps, que el tren avanci a poc a poc, que la calefacció estigui al punt exacte de temperatura, que aquell home m'hagi abandonat d'una manera tan elegant.

Tenc les maletes i la bossa a la vista, repàs mentalment l'equipatge que hi he acomodat amb bastant dificultat. He apagat el

mòbil. M'agradaria ser capaç de mantenir-lo així la major part del temps que he de dedicar a escriure, però sé que no ho faré. Vull acabar la novel·la que tenc al cap, la que he esbossat als apunts de la moleskine, la que no em deixa dormir. A vegades somni algú i l'anomén narrador. A vegades em ve al cap un personatge que m'agafa la mà i em guia damunt el paper com feia la meua mare amb els quaderns de Rubio per a millorar la cal·ligrafia. Li dic a aquesta persona que no té cara i a qui en realitat no he vist mai que no m'agrada escriure a mà que tenc mala lletra i si la monja veu els materots em castigarà sense pati. I llavors aquest home, que m'assegura que és el soci que necessit, encén el meu ordinador i tecleja amb els meus dits. Escriu molt ràpid i fa i desfà històries i me les presenta l'una darrere l'altra amb l'agilitat d'un malabarista fins que troba la que m'agrada. Llavors em despert i ell ja no hi és. Vull escriure! Amb crossa o sense. M'agradaria ser capaç de desconnectar el mòbil i la memòria en aquest lloc on vaig, però sé del cert que sempre estaré esperant una telefonada. De na Teresa, dels companys de la llibreria, del meu germà. Pobre, el meu germà que fa d'escrivent en una oficina d'importació i exportació de tot tipus de productes inútils, que es va casar amb una bleada que treballa en una sucursal bancària del centre de la ciutat, i a qui diu que continua estimant després de tants anys de convivència rosa i gris. L'estima, tot i que li va fer tirar als fems l'Scalextric que ell guardava a les golfes per si un dia tenia un fill. Volia jugar-hi, com el nostre pare feia amb ell, però la seua dona li va dir tira'l, que això és un trast inútil, i ja n'hi comprarem un de nou de Scalextric al nostre fill, i segur que serà millor que això, i ell, però és que aquest és el meu, i ella, tira'l. Ella, la meua cunyada, no em parla perquè he estat jonqui i puta, i perquè mon pare em va deixar en herència el pis de l'avinguda, que fa prop de dos-cents metres i té dues terrasses enormes on els seus cadells de catàleg d'Ikea podrien jugar sense molestar, i té tres balcons on podrien penjar les banderes el dia de

la processó del sant patró que ella veuria a primera fila abillada amb el vestit obscur i la teula i la mantellina coronant-la. Al meu germà li va tocar per llegat una nau industrial en un polígon de mala mort que no pot vendre ni rebaixant-ne el preu perquè té una hipoteca, i això és injust, pensa, i a més de puta he festejat i he conviscut al pis familiar amb una dona, i això, per a ella que va a missa cada diumenge i va fer batejar els meus nebots a la pila de no sé quin sant molt venerat a la ciutat, és un pecat mortal, i no em parla perquè diu que les lesbianes li fem oi, i no vol que jo besí els seus fills amb la meua boca bruta, que a mi no em faltava res més que sortir de la droga gràcies a una vella desviada que m'ha arrossegat cap a la seua perversió, i diu que no tenim perdó de Déu, que totes les bolleres i els bardaixos ens condemnarem, i que això que ara ens puguem casar i tenir un llibre de família és un llast que aquesta societat no pot pair, i el papa des de la trona del Vaticà ho ha condemnat perquè diu que va contra el ser de l'ésser humà, i cada capvespre, ella, que només es posa vestits de jaqueta i calces de cristall, i fa la pilota al seu cap perquè l'ascendeixi, es troba amb les seues amiguetes, fatxendes com ella, amb el cutis del color de les perles del Nil, com ella, i van a berenar a la cafeteria d'El Corte Inglés, coquetes dolces amb nata i cafè descafeïnat amb llet desnatada amb sacarina, mentre els meus nebots són a classe de karate, o d'anglès o de flauta travessera, que cada curs els apunta a una cosa diferent i absurda per treure-se'ls de damunt una estona més cada capvespre, la meua cunyadeta. Quasi no els conec, els seus fills, el més gran ja deu tenir deu anys, l'he vist tres vegades, i al petit no li sé la cara. No. No crec que em telefoni el meu germà, que em va deixar un missatge al mòbil amb molts besos i bons desitjos i una disculpa per ser tan calçasses i no saber dir-li a la seua dona que ja n'hi ha prou, que a ell tant se li'n fot el pis de l'avinguda, però que l'Scalextric sí que se l'estimava molt, que tenia dues pistes i dos Ferrari, i una vegada, només una vegada, va guanyar el pare,

i sempre havia pensat que el pare s'havia deixat, i que ell també es deixaria guanyar quan tingués un fillet, i que la seua germana és la seua germana i que ella no té cap dret a criticar-la, i... res d'això no li dirà el meu germà a la seua dona.

Una hostessa escultural amb les cames inabastables i la pell molt fina i els ulls molt negres i la jaqueta molt ajustada, ha repartit uns auriculars minúsculs per si els passatgers volem escoltar una pel·lícula de Bruce Lee que projecten amb insistència els quatre monitors del vagó. Ningú no la mira. Li dic que gràcies, que no els necessit, i llavors m'ha dut uns caramel·lets i una aigua mineral. Crec que el somriure que exhibeix aquesta dona no és altra cosa que una màscara que es posa quan s'emboteix dins l'uniforme de la talla trenta-sis, i que es treu quan arriba a casa i es descalça i es posa la bata lleugera amb què rebrà el seu promès esculpit al gimnàs, mentre es prepara un suc de fruites naturals per a desoxidar-se i alliberar tots els radicals lliures que són tan nocius per a la salut de la pell.

El tren s'ha aturat entre dues estacions. Veig la mar. Blava. Obscure. Valenta. Estic marejada. M'he alçat per estirar les cames i m'ha fet una sensació sabonosa. M'he agafat al seient de davant per evitar caure. He volgut dissimular. Tenc por que no em torni a passar. No vull que tornin les portes que es tanquen. Voldria una Coca-Cola per pujar-me la tensió, però no tenc esma per arribar fins al vagó de la cafeteria. Veig la mar i contemplant la pluja per la finestra, i el meu cap és una molla. Començ a notar la suor freda. L'he d'aturar. He de frenar la davallada. Les portes. Imagin illes llunyanes i ocells de colors i peixos transparents i sirenes verges que m'esperen. Veig animals mitològics que mai no he conegut. M'aturaré d'escriure.